

Година – I
Број – 2.

ОШ „ФРАНЦЕ ПРЕШЕРН”

Јун
2020.

СОНЕТ

Уместо „Речи уредника“

Драги ученици, поштовани родитељи
и случајни или намерни читаоци нашег „Сонета“,

Други број часописа углавном је креиран на основу шароликих уметничких израза наших ученика (што текстуалних, што ликовних), заснованих на догађајима који су се десили у току другог полугодишта школске 2020/2021. године, као и на емоцијама које су у протеклом периоду и у неком смислу биле заједничке свима нама.

Попут насловне песме, која представља шаљиви осврт на оно што смо сви ми, мање-више, пребродили својом урођеном духовитошћу, смехом и хумором, бранили смо се од пандемије изазване вирусом ковид 19 и стога одлучили да већи део (н)овог броја посветимо управо ономе што је, за сада, иза нас.

Хвала свим ученицима и наставницима који су нам пружили своју несебичну подршку при изради овог броја часописа...

Редакција „Сонета“

Корона

Корона је стигла
из далеке Кине,
да намучи људе
миле и fine.

Обуставила је наставу у школи,
онемогућила да се дружи и воли.

Радило се код куће,
вредно „до даске“
да се не би у школи
носиле маске.

Онлајн настава нас је све намучила,
а на крају – и нечему научила.

На платформама време проводили,
родитељи, бабе и деде градиво обновили,
задатке радили лаке и тешке
и трудили се да их, заједничким снагама,
заврше без грешке.

А када је корони скоро дош'о крај,
сви смо схватили да је учење у Францики – прави рај!

Учитељица Виолета Учур

Катарина Бекић II₃

Сташа Шапески II₃

Импресум

Часопис Основне школе „Франце Прешерн“

„Сонет“

Година – I

Број – 2.

Динамика излажења –
– полугодишњак

Редакција

Главни и одговорни уредник
Биљана Благојевић, директор

Тим за израду часописа:

Тања Ђокић, ликовни уредник

Снежана Милић, лектура и коректура

Сања Стајић, наст. разредне наставе

Данијела Живанчевић, наст. музичке културе

Срђан Протић, проф. географије и грађ. васпит.

Тања Тадић, проф. руског језика

Маја Милошевић, проф. физичког васпитања

Маријана Михајловић, наст. разредне наставе

Добрила Кузмановић, проф. историје

Снежана Соковић, проф. разредне наставе

Јелена Трошић, проф. срп. јез. и књиж.

Биљана Вишњић, проф. енглеског језика

Виолета Учур, проф. разредне наставе

Јелена Пакашки Бурђев, проф. срп. јез. и књиж.

Луција Трајковић, психолог

Тамара Трифуновић Живковић, проф. срп. јез. и књиж.

Стефан Станојевић, проф. физичког васпитања

Ученици:

Катарина Бекић II₃

Сташа Шапески II₃

Лара Грандић IV₂

Теодора Брекић IV₃

Маша Јовановић V₁

Маша Трошић V₁

Теодора Туларчевић V₁

Даница Бронзић V₂

Данило Глишић V₂

Елена Јовановић V₂

Јана Дејановић V₁

Слободан Јањић V₁

Лара Максимовић V₁

Лена Маринковић V₂

Момир Марјановић V₂

Анђела Сташевић V₂

Дуња Јоксимовић V₃

Тијана Зеленбаба V₁

Павле Павловић V₁

Теодора Тодоровић V₁

Мила Гишић V₂

Теодора Јеремић V₂

Невена Кодић V₂

Исидора Комарица V₂

Данило Мандић V₂

Уна Николић V₃

Димитрије Миловић V₃

Теодора Живадиновић V₃

Елена Радовановић V₃

Милица Аћимовић V₃

Теодора Глишић V₃

Бошко Кукањан V₄

Сара Шћекић V₄

Наша адреса

Станка Пауновића Вељка 45

011/3583164

osfrancepresern@gmail.com

Тираж – 500

Штампа – D-BOX, Београд

www.dbox.rs

Извори:

У изради часописа

коришћене фотографије Николе Недељковића,

фотографије из личне и школске архиве,

фотографије и текстови

са званичне Фејсбук странице школе,

као и фотографије са Фејсбук странице ГО Раковца

Невена Кодић V₂

У доба карантина услед короне...

Ванредно стање

Данас је проглашено ванредно стање,
на улицама људи све је мање,
обавештени смо о прекиду наставе,
не вијоре се више школске заставе.

Деке и баке не смеју да излазе,
они су први на удару заразе,
продавнице пуне, народ у паници,
младима забрањени тренинзи и изласци.

Школске часове онлајн пратимо,
трудимо се градиво да схватимо,
све је другачије без граје и буке,
тешко подносимо карантинске тренутке.

Игралишта и паркови потпуно празни,
као да сва су деца у казни,
тренутно препуштена за псе и мачке,
кроз прозор гледамо њихове акробатске тачке.

Родитељи са посла се уморни враћају,
од брига опрезни у апотеке свраћају,
траже се маске, асепсол и рукавице,
волонтери самима достављају намирнице.

Први пут са овим сада се срећемо,
да клонемо духом сигурно нећемо,
опет се у људима буди хуманост,
опстати можемо једино уз солидарност.

*Песму испевао
Владан Марјановић,
покојни тата
једног неутешног дечка из 6₂...
... Момира*

Уна Николић VII₃

Владан Марјановић (1973–2020)

Владу познајем из детињства. Касније сам била учитељица његовом сину Момиру.

Био је од оних родитеља који су се бавили својим дететом. Поштовао је сваку сугестију која се односила на усвајање наставног градива или синонљевог понашања у школи. Радо је учествовао у свим активностима које сам као учитељица организовала. Био нам је увек подршка. Дobar човек. И Момир ће једнога дана постати човек на кога би отац био поносан...

Влада је помагао Момиру око домаћих задатака. Тако сам открила Момиров, односно Владин таленат за писање поезије. Њихове радове слала сам на многа такмичења. Освајали смо награде...

Са родитељима својих ученика имала сам прећутни договор (обичај), који је остао и до данас – да ми шаљу на мејл занимљивости које су у вези са школом или оне које шаљу добру поруку ученицима, па се могу употребити током наставе. Тако је у мом електронском сандучету једног јутра осванула и ова песма иако у то време већ четири године нисам била Момирова учитељица... Позвала сам га и упитала могу ли да је објавим на Фејсбук страници школе. Сложио се.

Само недељу након тог јутра заувек нас је напустио...

*Биљана Благојевић,
директор школе*

Из угла појединца у име свих нас...

Чезња за даљинама

Седим у својој соби... Петнаести дан како нисам нигде ишла, у карантину смо због вируса и размишљам како је живот чудо. Ко се надао томе да ће нам кретање бити ограничено, везано за неколико квадрата нашег стана. Физички смо ограничени, али моје мисли лутају разним пределима. Оне су неограничене, неспутане и стижу до сваког кутка наше планете, а и шире – до универзума, до других светова.

Неки људи причају како им је тешко да седе код куће, а ја размишљам како су наши преци боси и голи прелазили преко албанских планина, гинули у рововима и буде ме срамота иако не размишљам тако.

Време је лепо, почело је пролеће, природа се буди. Сунце изазива неки немир у мени и жељу за шетњом, свежим планинским ваздухом. У мојим мислима су непрегледне ливаде, мирис младе траве, свеж ваздух, сунце које баца зраке на брзи планински поток. У мом носу је мирис љубичица и висобаба, на којима се налазе капљице јутарње росе. Око мене – обриси планина на чијим врховима се још увек налази снег; белина са сунчевим зрацима ме заслепљује, али тако прија та светлост, извор живота и позитивне енергије.

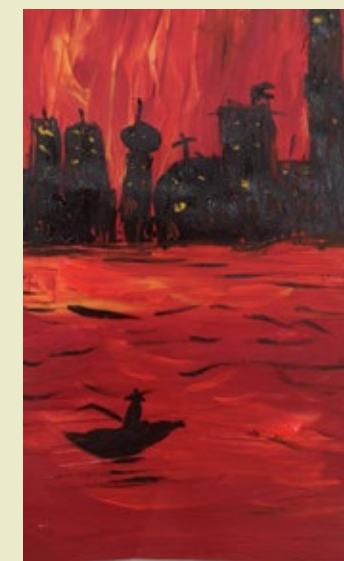
Моје ноге газе по младој трави, која врви од живота – мрава, бубамара, паукова, пужева; сви негде журе, живот у природи је убрзан и није стао. Набављају храну и враћају се у своје рупе и ходнике. Ту су ме мисли вратиле на нашу ситуацију; тако и ми – набавимо храну и хитро назад у стан.

Али, ја не желим назад, желим само напред, да трчим, удишем свеж планински ваздух, раширим руке и да ми сунце греје лице, заслепи очи, да не видим куда идем, већ само да сам слободна и да трчим док не останем без даха. А онда, тако уморна, да легнем на траву, још увек хладну, дишем дубоко, смејем се на сав глас и све негативно избацити из себе... Удахнем мирис пролећа и безграничне среће коју природа пружа.

Милица Аћимовић VIII₃

Елена Радовановић VIII₂

Данило Глишић V₂

Дуња Јоксимовић VI₃

Љубав чини људе бесмртнима...

Наставница српског језика Јелена Трошић једном приликом је, за време наставе на даљину, одредила својим ученицима тему домаћег задатка. Требало је потврдити или негирати горенаведени наслов. Било је доста успешних радова, али... два су се нарочито издвојила – својом јединственошћу и сличношћу у исто време...

Љубав чини људе бесмртнима

Често сањам чудне снове. Ипак, у њима, ја се не осећам страно, већ као да тамо и припадам. Сlike се мењају, као блиц на апарату – појаве се и нестану. У њима ја играм, смејем се, плачем, бежим, плашим се... понекада.

Много пута сам покушао да наставим свој сан. Много пута сам покушао да наведем себе да, пре него што заспим, направим свој сопствени сан, али ми то никада није пошло за руком. Такав је, у ствари, и живот – потпуно непредвидив, као и моји снови, унапред не можеш осмислити шта све може да се деси; да вратиш и поправиш нешто што се десило... не, ни то не можеш. Сlike се смењују... не тако брзо, али то су заправо сати, дани... и године... живота који иде мимо нас... и који не можемо да контролишемо.

Ја верујем у лепе ствари, лепе догађаје и лепе мисли. Верујем да све оно што баш тако јако желимо – можемо да остваримо само јаком жељом и уз мало среће, наравно.

Ипак, постоје и лоше ствари које не желимо и на које не можемо да утичемо, и ту се осећамо попуно бескорисним. Али, све је то живот. Помешан лепим и ружним сликама, шаролик, неспутан. Увек пун изненађења. Прелеп, чак и када се не чини тако јер, када нам се врате сећања, лоши догађаји измаме и понеки осмех или нас само ојачају, а то је сасвим довољно... понекада.

Живот је кратак јер никада немамо довољно времена за све. Увек пожелимо још један сат више, још један осмех више; некада не стигнемо да кажемо људима које волимо колико их волимо... буде превише

касно. Ти људи су стално у нашим мислима, никад не одлазе, никад не умиру, докле год има нас који их волимо.

Живот је божанствен јер се понекада и чуда дешавају; сретнемо и заволимо особе јер нас путеви наведу на то; губимо се и проналазимо заједно у том обједињеном простору... вођени само знањем и осећајима. Волимо се и свађамо, миримо и растајемо, растемо и старимо. Мењамо се. Живот је јединствен јер као такав – он је само један и... непоновљив.

Можда постоје и други светови, неки други животи, али овај је тренутно само мој. Такав, или сличан нигде на свету – не постоји. Сваки је прича сама за себе... и сваки је платно које сликамо сами. Нажалост, као и све лепо и посебно – сваки живот има свој почетак и крај. Људи долазе и одлазе... њихови животи заједно са њима, зато треба уживати у сваком тренутку... украсити једним чудом сваки дан.

Момир Марјановић VI₂

Теодора Јеремић VII₂

Љубав чини људе бесмртнима...

Недавно сам изгубила најдрагоценију особу у животу. Мог тату, мој цео свет. Особу коју волим највише на целом свету, која је заувек у мом срцу.

Тог дана, када сам то сазнала, била сам превише тужна; једноставно, нисам могла да се помирим са тим да га више никада нећу загрлити – онако, како само ја знам. Осећала сам превелику бол у свом срцу. Не могу речима описати ту бол коју сам доживела.

Када је прошло неко време, схватила сам да, иако није физички ту, са мном, заувек је ту и посматра ме са неба.

Много ми недостају његове прелепе, зелене очи, којима ме је гледао и са срећом и са тугом. Његов загрљај и осмех; све ми недостаје. Његови животни савети, или када имам неки проблем – увек је знао да ме посаветује.

Превише рано је отишао на пут са анђелима. Верујем да је сада негде у облацима и посматра ме.

Наше заједничке шале, којима смо засмејавали друге, које су нас увек доводиле до суза. Често, када прођем кроз кућу, осетим његов мирис.

Са сестром се често присећам разних успомена, гледамо слике и снимке. Када дођу празници, превише недостаје.

Ја верујем у Бога и сигурна сам да је мој тата са њим у Рају. Увек се водим тиме да ћемо једнога дана поново бити заједно, када дође време за то и, као што је дека Отавијано рекао: „Људи не умиру докле год има оних који их воле“.

Анђела Сташевић VI₂

Лара Максимовић VI₁

Писмо школи

Драга моја школо,

Одлучио сам да ти напишем ово писмо јер желим са тобом да поделим нека своја размишљања и осећања. Знам да ћеш ме разумети и да ћеш умети да чуваш моју тајну као што си чувала и многе до сад.

Разумећеш ме добро јер ти си сведок да нисам баш неки савршен ученик. Умем понекад да не урадим домаћи, или закасим на час, а често се дешавало и да добијем слабију оцену јер ме је мрзело да учим. Мрзео сам да устајем рано сваког јутра да бих ти дошао, а поготово кад пада киша. Сметало ми је што часови трају дуго, а одмори кратко, што морам да носим тежак ранац из учионице у учионицу, што морам да радим домаћи... И сама знаш да ми ниси била баш омиљена, али... Сада ћу ти нешто открити...

Заједно смо на часу српског научили пословицу „Пази шта желиш, можда ти се и оствари!“ Нисам много размишљао о њеном значењу, али сада сам научио, на тежи начин. Сада, када могу да спавам дужије, не морам да носим ранац и да седим на часу, да размишљам о опреми за физичко или ликовно... Еее... Сада! – Све ми то недостаје! Признајем! Недостајеш ми пуно. И моји другари! Досадно ми је без њих. И она галама на одмору. И наставници. Све ми недостаје!

И само да знаш да сада не добијам паре за ужину од којих сам раније успевао и да уштедим за неке друге ствари које волим!

Ето! Признао сам, па ти сад види!

Не знам да ли и ја теби недостајем, али се надам да ћемо се ускоро поново виђати свакога дана. И нећу се више жалити на тебе (осим кад је радна субота).

Чекај ме да се вратим са другарима и чувај моју тајну!

До скорог виђења, воли те твој

Павле Павловић VII₁

Грађански васпитани чувари природе или... намерно недокончана прича... (гласна размишљања једног основношколског професора)

Чини се као да је било давно време кад су у школама још постојале дисциплинске свеске. Прочитах да је 26. 4. 2018. године колегиница уписала извесног Јована да „не може да се смири, нити ућути“, те да „стално мења места, седе на радну површину стола, отима друговима свеске...“ Знам да можда не би требало, али... не могу да одолим да га не „чачкам“ на великом одмору док дежурам.

Шалим се са Јованом да је опет јео сендвич са „прштуом“ у оближњем ресторану у Борској улици, те да ће зато бити детињаст и са 20, 30, 40 година, те да ће ми се смејати кад (или ако икад) будем имао инфаркт, уместо да ми помогне као будући здравствени радник (што би он желео да постане). Шалим се са њим и кажем му да му је то јубиларни стоти упис у дисциплинску свеску, те да због наводних „правила“ нећу моћи да га водим на (измишљену) Олимпијаду из Грађанског васпитања која се одржава у Барселони. Хтео би он да се смири, али, ето, не дају му мира девојчица у коју је заљубљен и другари који га стално зачикувају. Плашимо га другари и ја да ће, ако се брзо не уозбиљи, целог свог будућег професионалног живота моћи да ради само као разносач брзе хране у ресторану „Пуна капа“, те да ће најдаље путовати до Канаревог брда, а не до Клинике „Мејо“, у САД.

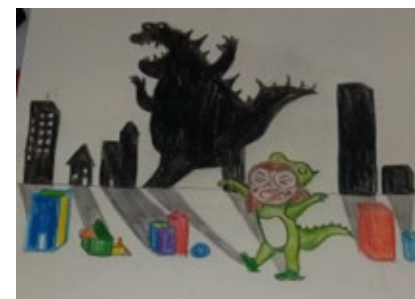
Школа се годинама уназад мењала тако да би остала мање-више иста каква је и била кад сам ја био дете; ми ћемо одлазити, долазити, пролазити, јести или избегавати сендвиче са „прштуом“.

Причамо на часовима Грађанског васпитања о много чему, па и о професионалној оријентацији и успут се дотакнемо и будућности. Наглашавам деци да је и мени у интересу да они постану најбољи могући људи јер ће нас управо они, кад (ако) постанемо пензионери, лечити, снабдевати; возити и возати; водити и водати... Пуни су планова, амбиција и маште, жељни су разних врста знања и то толико да понекад знамо да, чак и петком, после седмог часа, причу наставимо у учионици, зборници, на ходнику, у дворишту... Причамо о свему и свима...

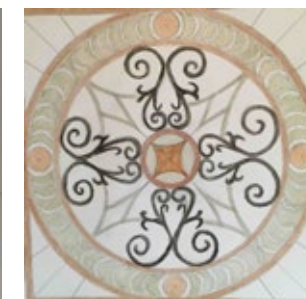
Са таквом децом садашњост је бучна, свакако – и напорна, али... будућност не изазива анксиозност, већ извесност смирује јер знамо да ће, кад остаримо, неко од наших, сада малих Миљаковчана, бринути о нама. Биће они добри људи и стручњаци, оријентисани у времену и простору, али и грађански васпитани чувари природе и одговорни појединци који ће бринути и не само о мојој деци, већ, надам се, и о унучади.

Данас је другачије – имамо електронске дневнике и не можемо да читамо шта колеге пишу о другој деци. Увек су прохујала времена изгледала лепше и занимљивије. На нама је да докажемо да то јесте тачно, али и да није, односно да ће будућност бити боља од прошлости, па неко ко буде писао текст за, рецимо, стогодишњицу наше школе – нека забележи, бар, двоструки напредак. Јован ће тада бити мало старији него што сам ја сада и... нека он тада доврши ову причу, а... можда и не мора.... Можда би најбоље било да *прича* вечно траје...

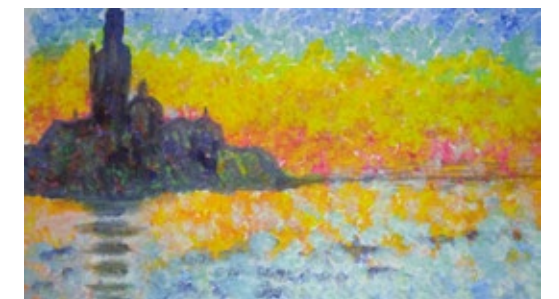
Срђан Протић,
нас***ник (из географије и (из) грађанског васпитања

Мила Гицић VII₂

Маша Јовановић V₁

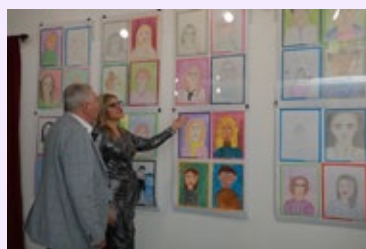
Тијана Зеленбаба VII₁

Дан школе

У Центру за културу и образовање Раковица, 2. децембра 2019. године, обележено је 50 година од како је наша школа након промене, чак, три адресе, најзад добила ону сталну – у Станка Пауновића Вељка 45.

Међу редовним званицама – ученицима и њиховим родитељима, те бившим колегама, пензионерима, представницима Општине Раковица и Министарства просвете, науке и технолошког развоја, колегама и директорима са наше општине, али и са других општина, као и деветочланом делегацијом из истоимене школе из Словеније, ове године су се, по први пут, нашли и представници прве генерације наше школе, сад већ далеке 1969. године.

Све присутне поздравила је директор школе Биљана Благојевић истакнувши да „не смемо заборавити да се на школа на Миљаковцу гради пола века и да смо сви ми данас њено дело, као и то да и сами треба да будемо њени градитељи“.

Директор са председником СО Раковица Владаном Коцићем

Први број часописа ученика и наставника – „Сонет“

Говор директора школе Биљане Благојевић

Свечаној академији претходила је изложба карикатура и портрета чланова колектива наше школе, састављена од радова ученика и њихових родитеља, а све придошлице добиле су по примерак првог броја часописа „Сонет“. Водитељ програма била је Тамара Самарцић 8/3. Хором је руководила Данијела Живанчевић, а идејни творац представе била је професор српског језика Јелена Трошић којој су свесрдну и несебичну помоћ у раду са ученицима, на сцени и иза ње пружиле колеге Миленка Братић, Маја Динић, Виолета Учур, Јелена Беседић, Тамара Трифуновић Живковић, Горан Мутавцић, Душан Зарић, Марјан Антић и Срђан Миладиновић.

Велики хор под диригентском палицом наставника музичке културе Данијеле Живанчевић

Мали хор руковођен учитељицом Миленком Братић

Детаљи из представе

Соло тачка Саре Шнекић из VIII₄

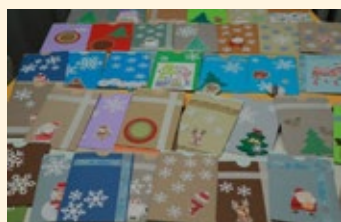
Хол Центра за културу и образовање Раковице – званице на свечаној академији

Да је све протекло у пуном сјају малог јубилеја, сведоче фотографије и снимци који су, након свечаности, осванули на званичној Фејсбук страници наше школе.

Надамо се да ћемо и сваки наредни дан школе обележити на овако високом нивоу.

Фото – Никола Недељковић
Извор – Фејсбук страница школе

*Немања Соковић V₃,
Анастасија Мирковић III₁
и Дуња Ракочевић III₁*

*Ања Спасић I₂, Лана Јевтић I₂,
Нађа Карабасил I₁ и Алекса
Милићевић I₂*

*Сцена из представе са
глумачком трупом*

Новогодишњи базар

Уколико сте, неким случајем, пропустили да нам се придружите на (н)овогодишњем базару, посредством фотографија пренећемо вам само делић атмосфере са још једне од многобројних активности наших ученика и наставника, као и ужитак за време представе коју су припремили ученици боравка уз помоћ своје учитељице Снежане Соковић. Било нам је заиста пријатно у топлој окружењу које се за тили час створило око места на којима су се могли наћи занимљиви предмети, а за које верујемо да ће остати још дуго у домовима оних који су их себи приуштили, као и у сећањима свих нас који смо били очевици или актери њиховог настајања. Надамо се да ћемо и наредне године бити „на висини задатка“!

Свецу у част – Савиндан

И ове године, онако како доликује – смерно, кротко и достојанствено, обележен је Дан српског принца, монаха, игумана манастира Студенице, књижевника, дипломате и првог архиепископа аутокефалне Српске православне цркве; Дан Светог Саве.

Неизоставни елементи били су ту – химна, свећа, жито и колач који је, сад већ традиционално, пресекао представник свештенства. За обележавање школске славе, рекли бисмо – сасвим довољно, али... као и увек... било је и више од тога...

Хол, обраћање директора, додела награда и захвалница најбољима и пријатељима школе и пригодна представа – све је било посвећено најмлађем сину Стефана Немање, али и другим члановима ове светородне династије. Фотографије преносе делић атмосфере.

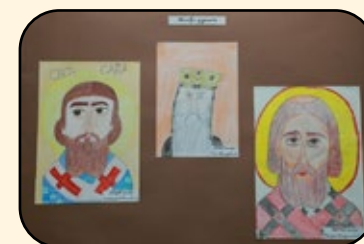
*Говор директора школе
Биљане Благојевић*

Беседа свештеника

Детаљ из представе

Радови млађих ученика

*Традиционално
сечење колача*

*Пано ученика III разреда
учит. Александре Ивић*

Радови старијих ученика

*Домаћини и званице
на Свечаној академији*

*Пано ученика I разреда
учит. Снежане Соковић*

Хор наше школе

Фолклор наше школе

„Немања и Немањићи“ у врху!

ПРВО СРПСКО МЕЂУНАРОДНО КВИЗ ТАКМИЧЕЊЕ НЕМАЊИЋИ

I Полуфинале

1. Његош, Подгорица
2. ОШ "Светозар Милетић, Земун
3. Немањина дружина, Велики Шилегавац
4. Кнез, Бијељина

II Полуфинале

1. Немања и Немањићи, Београд
2. Душанови историчари, Михајловац
3. Млади историчари, Билећа
4. ОШ "Свети Сава", Врчин

Поводом осам стотина година самосталности Српске православне цркве, Фондација „Мир Божији“, уз благослов Његове светости патријарха српског господина Иринеја и подршку Владе Републике Српске и Републике Србије, организовала је Међународно квиз такмичење „Немањићи“. Ово је најмасовнија манифестација васпитно-едукативног карактера која је намењена младима од 10 до 15 година из Републике Српске, Републике Србије, регије и српске дијаспоре широм света. Учешће у овом такмичењу узело је преко 350 екипа и око 1000 такмичара. Пријављене су биле екипе са свих континената. Нашу школу на овом такмичењу представљале су две екипе – „Немања и Немањићи“ и „Земља царевића“. У првом кругу такмичења, одржаном 3. децембра 2019, међу 50 најбољих нашли су се и „Немања и Немањићи“: Немања Павловић 8/2, Матеја Николић 7/2 и Слободан Јањић 6/1. Ова екипа је 24. децембра, показавши изузетно знање, прошла и други круг такмичења и ушла међу осам најбољих.

Наша екипа такмичење је завршила у полуфиналном делу. Завршетак такмичења свима је тешко пао. И у овом делу ученици су се истакли својим знањем, али срећа која је била потребна – издала их је у игри асоцијација. Ова игра оставила је горак укус, али и жељу да се за неко ново такмичење посебно спрема.

Због великог успеха који су постигле, и од 350 пријављених екипа пласирале се у осам најбољих, организатор је полуфиналисте наградио дводневним излетом. Излет је изведен 24. и 25. јануара, а посећени су манастири Жича и Студеница. У Жичи су ученици проведени кроз манастирски комплекс у коме су им монахиње показале цркву, конаке, као и манастирско имање, причале им о „седмовратној“ Жичи и њеном значају, круниса-

Слободан, Немања и Матеја испред манастира Жича

Са наставницом историје Добрилом Кузмановић: Матеја Николић VII₂, Немања Павловић VIII₂ и Слободан Јањић VI₁

Наши „Немањићи“ са свим учесницима такмичења испред манастира Жича

њу српских краљева и фрескама које су још очуване. Монахиње су се мајчински опходиле према сваком ученику, а за пут им припремиле и пригодне поклоне. У Студеници су ученици, као и њихови наставници, увече имали прилику да присуствују бденију у цркви Светог Николе, а ујутро – јутрењу и јутарњој служби у Богородичиној цркви. У Богородичиној цркви имали су прилику да се поклоне гробу Светог Симеона (Стефана Немање) и целивају мошти Светог Симона (Стефана Првовенчаног) и Свете Анастасије (мајке Стефана Првовенчаног и Светог Саве).

Поред великог показаног знања свих осам екипа, као и жарког такмичарског духа, ученици из Србије, Црне Горе, Републике Српске и Аустрије провели су прелепе сате у дружењу и стицању нових пријатељстава и искустава.

У завршници такмичења, на финалној вечери 25. јануара, члановима најбољих екипа и њиховим наставницима, у Народној библиотеци додељена су признања.

У току самог финала такмичења – 25. 1. 2020.

Скенирајте код и отвориће вам се видео са презентацијом „Немање и Немањића“

Наставница историје и ментор екипе Добрила Кузмановић

Стопама предака

У суботу 26. октобра у 8 часова ученици петог разреда упутили су се на исток. Прва станица на њиховом путу био је Природњачки центар у Свилајнцу, где су уживали посматрајући и истражујући свет диносауруса и афричких животиња.

Наоружани знањем о развоју Земље и првим облицима живота, упутили су се у Ресавску пећину, у чијим дубинама су имали прилику да буду прави истраживачи, који знају разлику између сталактита и сталагмита.

Следеће одредиште био је музеј минијатура, који се налази у близини Деспотовца, и који представља јединствену збирку макета српских манастира, урађених у размери 1:17.

Након квиза о историјским занимљивостима у којем су ученици блистали, дошло је време за ручак и предак у хотелу „Ресава“. Последња станица на овом путу био је манастир Манасија, задужбина деспота Стефана Лазаревића, који представља један од најзначајних споменика српске средњовековне културе. Обилазећи манастирски комплекс, ученици су имали прилику да сазнају нешто више о животу људи, о уметности и култури средњег века.

Задовољни и весели, кренули су назад ка Београду, у који су стигли око 19 часова.

Памтиће овај лепо излет и ђаци 5. разреда и њихове одељењске старешине Тамара Трифуновић Живковић, Тијана Морић и Јелисавета Хрњаковић.

Природњачки центар у Свилајнцу

Разредно веће петог разреда

Занимљивости са једнодневног излета

Сви ученици петог разреда на окупу

Јужно, јужно, јужније...

Ученици четири одељења осмог разреда били су на дводневној екскурзији 26. и 27. октобра 2019. год. на релацији Београд – Ниш – Лесковац – Вучје – Београд, у пратњи директора школе Биљане Благојевић и одељењских старешина Савке Ракић, Биљане Вишињић. Маје Милошевић и Данијеле Живанчевић. Весела атмосфера, дружење, обилажење занимљивих и живописних места југа Србије сви ће дуго памтити, а ево и неких најзанимљивијих детаља...

Првог дана на Чегру дочекао нас је господин Селимир, чувар традиције битке на Чегру и јунаштва Стевана Синђелића. Затим смо са истим поштовањем и знатижељом обишли и Ћеле кулу. Поподне смо провели у Нишу обишавши Археолошку салу Народног музеја Ниш, прошетавши пешачком зоном преко Нишаве до тврђаве и успут видевши Казанцијско сокаче, споменик и чесму Стевану Сремцу.

Следећег дана кренули смо ка Лесковцу. Народни музеј Лесковца, најбољи музеј у Србији у претходне две године, одушевио нас је својом поставком. Са водичем смо дошли и до Градске куће (куће Боре Димитријевића Пиксле), где смо могли да видимо једну типичну грађевину балканског стила, а ентеријер представља реконструкцију градске куће с краја XIX века. Продужили смо до чувене лесковачке цркве Оцаклије. Ова црква је сведок једног времена... Како нису имали сагласност турског паше да саграде цркву, Лесковчани су се лукаво сетили да је саграде као кућу са црепом и димњаком. Веома необична грађевина и посебно свечана атмосфера због великог празника Свете Петке дочекали су нас у порти цркве и у самој цркви. Затим смо обишли споменик црвеној паприци, симболу југа Србије, која се налази у дворишту старе Шоп-Ђокићеве куће. Музеј текстилне индустрије у Стројковцу и њен кустос подсетили су нас на славне дане српског Манчестера. Последња тачка пута било је Вучје. Шетња кроз предивну природу поред реке Вучјанке освежила нас је. Хидроелектрана у Вучју, друга по старости у Србији, и даље производи електричну енергију.

Дивно време и добро расположење ученика и наставника трајали су све време наше екскурзије.

Разредно веће осмог разреда

Чегар и чувени гдин Селимир

Народни музеј у Нишу

Црква Оцаклија у Лесковцу

„Заштитни знак“ Лесковца

Дечаци за памћење

Једну основну школу чине мали и велики људи. Мали људи постаће у једном тренутку велики, али не само растом, већ и знањем захваљујући коме ће тако ученици победити своје учитеље, што и јесте сврха постојања просветних радника.

Простор нас ограничава и не дозвољава нам да се распишемо, а могле бисмо – нашироко и надугачко, но ево како, најсажетије приказано – у само две последње године школовања у „Франце Прешерну“, „изгледају“ наши најтрофејнији ученици, сви у најужем избору за ђака генерације и зашто су сви они то што јесу...

Предметне наставнице дечака за памћење

Александар Манојловић VIII₂, Немања Павловић VIII₂ и Димитрије Миловић VIII₁

Александар Манојловић VIII₂

показао и на такмичењима из физике освојивши тако 1. место на општинском, 2. на окружном и 3. на републичком такмичењу. Како су године пролазиле, бивао је све бољи. Мислимо да је само питање броја бодова са којима би ове школске године Александар завршио републичко такмичење из физике с обзиром на то да је на окружном имао максималних 100 поена и тако се без премца обрео на ПРВОМ месту оставивши другопласираног са 87 бодова. Но, ово никако није све! Ево још само неких Александрових награда у седмом и осмом разреду:

седми разред

- * **физика** – 1. место на општинском, 2. на окружном и 2. на републичком такмичењу;
- * **хемија** – 1. место на општинском и 2. на окружном такмичењу;
- * **математика** – 1. место на општинском такмичењу;
- * „Архимедесово“ такмичење „Мислиша“ – 3. место на општинском такмичењу;

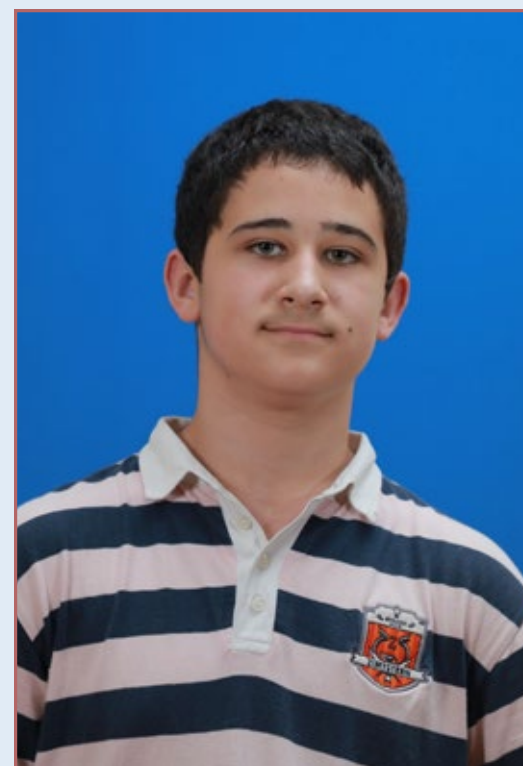
осми разред

- * **физика** – 1. место на општинском и 1. на окружном такмичењу;
- * **математика** – 1. место на општинском такмичењу;
- * „Архимедесово“ такмичење „Мислиша“ – 3. место на општинском такмичењу;
- * **хемија** – 3. место на општинском такмичењу.

Према поенима и финим манирима најприближнији одабраном ђаку генерације, овај дечко је од најранијег узраста показивао интересовање за природне науке, па тако није необично што је већ у шестом разреду, поред математике, изузетне резултате

Дечаци за памћење

Немања Павловић VIII₂

Ретко кад се догоди да у једном одељењу буду два генијалца. Овог дечка, једнако трофејног Александровог друга из одељења, карактерише широк спектар интересовања који се може уочити при само једном погледу на награде којима се Немања окитио завршивши седми разред и супериорно кренувши у осми:

седми разред

- * **географија** – 1. место на општинском, 1. на окружном и **похвала** на републичком такмичењу;
- * **историја** – 3. место на општинском, 3. на окружном и 2. на републичком такмичењу;
- * **хемија** – 1. место на општинском и 3. на окружном такмичењу;
- * **шах** – 1. место на општинском такмичењу;

осми разред

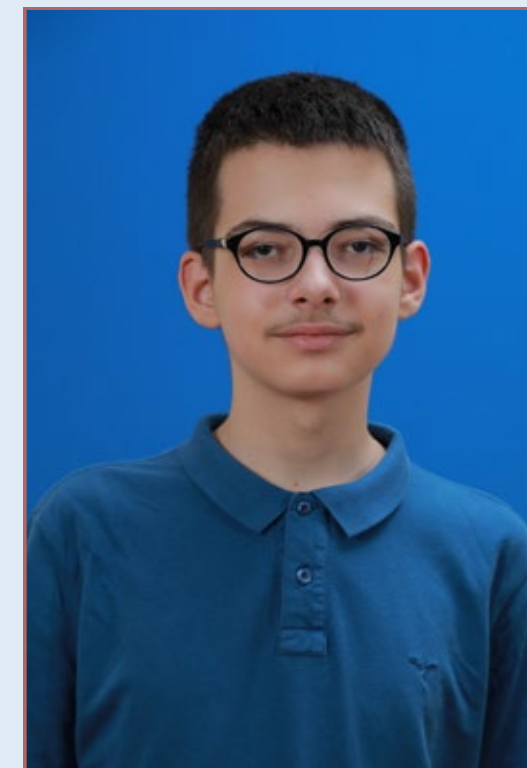
- * **историја** – 1. место на општинском такмичењу;
- * **Међународно квиз такмичење „Немањићи“** – учешће у финалу са млађим другарима;
- * **математика** – 1. место на општинском

такмичењу;

* **физика** – 1. место на општинском и похвала на окружном такмичењу;

* **хемија** – 3. место на општинском такмичењу.

Димитрије Миловић VIII₁

Симпатични **Димитрије Миловић** нимало не заостаје за двојицом својих другара. Овај дечко најбоље исказује себе и своја интересовања кроз хемију, биологију и страни језик. Ево и доказа...

седми разред

- * **хемија** – 1. место на општинском, 1. на окружном и 2. на републичком такмичењу;
- * **биологија** – 1. место на општинском, 1. на окружном и 3. на републичком такмичењу;

осми разред

- * **хемија** – 1. место на општинском такмичењу;
- * **биологија** – 2. место на општинском такмичењу;
- * **енглески језик** – 3. место на општинском и 2. на окружном такмичењу;
- * **српски језик и језичка култура** – 1. место на општинском такмичењу.

Генерација 2005.

Школска 2019/2020. година

директор
Билјана
Благојевић

учиоци
Маја
Динић

учиоци
Најша
Јаређић

учиоци
Сања
Шијајић

одељ. саврећина 8/1
Савка
Ракић

одељ. саврећина 8/2
Билјана
Вишњић

одељ. саврећина 8/3
Маја
Милошевић

одељ. саврећина 8/4
Данијела
Живанчевић

8/1 Чеда
Аврамовић

8/1 Василије
Асановић

8/1 Милош
Васиљевић

8/1 Вања
Динић

8/1 Јована
Ђурић

8/1 Теодора
Живадиновић

8/1 Михајло
Јовановић

8/1 Андрија
Јокић

8/1 Реља
Кошчић

8/1 Пејшар
Крстић

8/1 Никола
Марковић

8/1 Алекса
Медић

8/1 Најша
Мечанин

8/1 Ања
Миковић

8/1 Димијрије
Миловић

8/1 Уна
Миширић

8/1 Теа
Симоновић

8/1 Тара
Срећковић

8/1 Мина
Тројановић

8/2 Вук
Вишњић

8/2 Марија
Габалдо

8/2 Филип
Гогић

8/2 Косића
Грујић

8/2 Пејшар
Јовић

8/2 Тијана
Косчић

8/2 Каролина
Крањић

8/2 Лука
Лаловић

8/2 Лука
Луковић

8/2 Исидора
Магазин

8/2 Александар
Манојловић

8/2 Вања
Меленићевић

8/2 Шићанко
Мирило

8/2 Теодора
Мирковић

8/2 Анасијасија
Михаиловић

8/2 Немања
Павловић

8/2 Најшалија
Пешировић

8/2 Душан
Пољак

8/2 Елена
Радовановић

8/2 Доросија
Радуловић

8/2 Марко
Тишма

8/2 Милица
Тишма

8/2 Мериса
Ђенађ

8/3 Милица
Ађимовић

8/3 Димијрије
Баракјићевић

8/3 Марија
Бешлић

8/3 Машија
Ђелић

8/3 Исидора
Вуковић

8/3 Андреј
Гађић

8/3 Теодора
Глишић

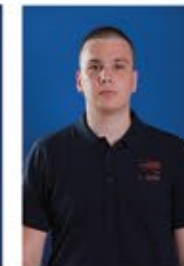
8/3 Емил
Далић

8/3 Тамара
Ђаковски

8/3 Лопа
Јевејић

8/3 Вук
Кујунџић

8/3 Ања
Мајић

8/3 Марко
Милинковић

8/3 Тамара
Мишевић

8/3 Марија
Појовић

8/3 Шићахиња
Раловић

8/3 Алекса
Ребић

8/3 Тамара
Самарџић

8/3 Никола
Шишајевић

8/3 Ивана
Таишаловић

8/3 Милушijin
Трошић

8/3 Елма
Џушурић

8/4 Александра
Алексић

8/4 Бојана
Ђрађић

8/4 Тамара
Видојковић

8/4 Анђела
Вишировић

8/4 Андреја
Вуковић

8/4 Огњен
Грбић

8/4 Николашија
Живић

8/4 Бојана
Жигић

8/4 Бошко
Куќањаћ

8/4 Анђела
Манић

8/4 Пејшар
Марковић

8/4 Снежана
Марковић

8/4 Шићфан
Неђељковић

8/4 Јован
Оровић

8/4 Михајло
Радивојевић

8/3 Душица
Соковић

8/4 Небојша
Тодоровић

8/4 Јелена
Тодоровски

8/4 Ирина
Ђурић

8/4 Бојан
Филиповић

8/4 Сара
Шиќекић

БОШКО КУКАЊАЦ, ђак генерације 2019/2020. године

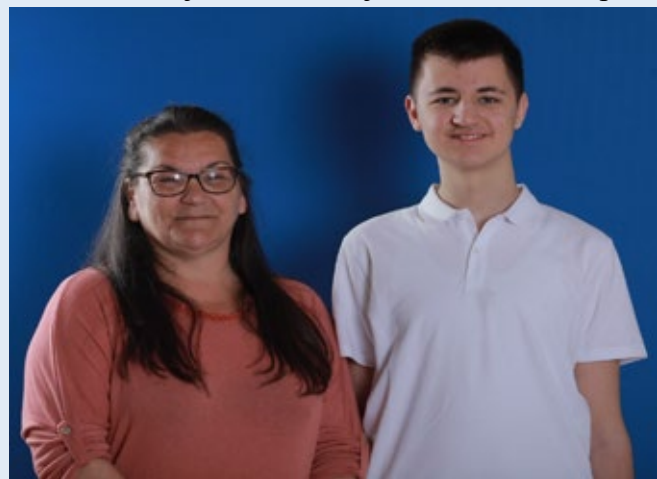

Генерација која ускоро напушта нашу школу заиста је изузетна. Њихова јединственост огледа се у врхунским резултатима и постигнућима у готово свим предметима. Прави представник ове генерације свакако је и Бошко Кукањац. Његови резултати на бројним такмичењима, свестраност, ширина интересовања и скромни, ненаметљиви став – готово сваки пут изнова нас изненаде.

Као ученик петог разреда, Бошко се од осталих вршњака у читавом разреду разликовао по свом осећају одговорности према раду и постављеним школским обавезама. Његова свестраност и зрели поглед на свет одмах су дошли до изражаја. Тешко је пронаћи тему или област која Бошка није интересовала – ликовна уметност, љубав према писаној речи и фолклору, спремност да истражује свет науке и ухвати се укоштац са математичким загонеткама – само су нека од његових интересовања. Своју љубав према поезији исказао је збирком песама коју је написао са 11 година. Његова учешћа на међународним песничким фестивалима нису прошла незапажено,

а његов таленат стално нас одушевљава. Читајући његове песме, свесни смо да је Бошко мали, а велики песник о коме ће се тек причати.

Како су се низали Бошкови школски успеси, чинило ми се да он сваког септембра пред самог себе поставља нови изазов. Његов циљ био је да научи и сазна што више, што боље, што потпуније, али не због оцене или признања других, него због себе, због свести о значају и вредности које образовање човеку пружа. Носилац је и бројних посебних диплома из српског језика, математике, физике, биологије, географије, технике и технологије, руског језика, енглеског језика ликовне културе... Сва Бошкова постигнућа похвално најављују његове будуће успехе. Његов миран и одмерен тон при опхођењу, спремност да помогне својим другарима саветом и подршком, уважавање наставника и ненаставног особља, ненаметљиво самопоуздање и ширина духа јесу особине које ћу увек памтити и које ће га издвајати од осталих вршњака.

На крају Бошковог осмогодишњег пута налази се заслужена титула ђака генерације. Част ми је што сам га пратила на овом путу и радујем се што могу да наслутим у какву ће изузетну особу израсти.

*Одељењски старешина
Данијела Живанчевић,
наст. музичке културе*

*Бошко са одељењским старешином
Данијелом Живанчевић*

Ваљано образложење зашто је баш Бошко ђак генерације лежи и у чињеници да је у коначном збиру на бодовној листи имао 235,35 бодова, за разлику од другопласираног са 152,50 поена. Потребно је напоменути да би сва четворица кандидата за ђака генерације имали сигурно више награда, па самим тим и поена да, према Календару такмичења Министарства просвете није обавезно планирано да се **термини такмичења преклапају** – дакле, циљано и с намером, како ученици не би били преоптерећени (иако су све њихове пријаве биле искључиво на добровољној основи и у складу са њиховим интересовањима).

Са другарима из разреда – осталим кандидатима за ђака генерације: Немањом Павловићем VIII₂, Александром Манојловићем VIII₂ и Димитријем Миловићем VIII₁

Бошко је у завршном разреду заблестео на окружном такмичењу из енглеског језика на коме је ове године учествовао, чак, 151 ученик! Био је ПРВИ на листи, са 40 поена од могућих 40 – **савршен резултат и једини у граду са максималним бројем поена!** Готово идентичан успех постигао је и из руског језика с обзиром на то да је имао 39 од максималних 40 поена заузевши ПРВО место и обезбедивши тако себи пролаз на последњи, републички ниво такмичења. Наравно да то није све. Иако су бројне награде које стоје иза овог дивног дечка, ево само неких освојених у седмом и осмом разреду.

седми разред

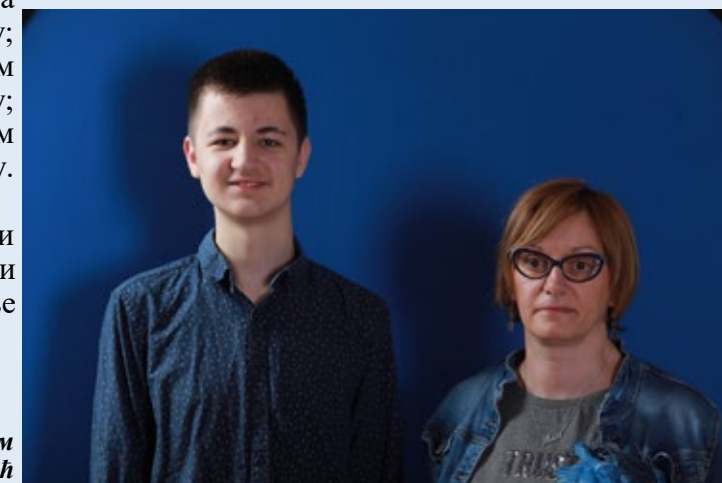
- * **Књижевна олимпијада** – 2. место на општинском и 2. на окружном такмичењу;
- * **српски језик** – 2. место на општинском, 1. на окружном и 3. на републичком такмичењу;
- * **Бачка песничка сусретања** – 1. место на општинском такмичењу;
- * **Фестивал поезије београдских основних школа „Мали победник“** – 2. место;
- * **Међународни фестивал „Дјечје царство“, Бањалука** – 2. место;
- * **физика** – 3. место на општинском и 3. на окружном такмичењу;
- * **биологија** – 1. место на општинском и 2. на окружном такмичењу;
- * **географија** – 1. место на општинском и 2. на окружном такмичењу;
- * **математика** – 2. место на општинском такмичењу;
- * **Међународно такмичење у познавању енглеског језика „Хипо“** – учешће у полуфиналу са другарима;

осми разред

- * **руски језик** – 2. место на општинском и 1. на окружном такмичењу;
- * **енглески језик** – 3. место на општинском и 1. на окружном такмичењу;
- * **математика** – 2. место на општинском такмичењу;
- * **физика** – 2. место на општинском такмичењу;
- * **биологија** – 3. место на општинском такмичењу.

На следећој степеници образовања желимо Бошку да настави вредно да ради и да ниже још боље успехе.

*Бошко са својом учитељицом
Мајом Динић*

Спортски таленти

МАРКО ТИШМА, спортиста генерације 2019/2020. године

Марко Тишма је спортиста генерације наше школе. Носилац је Вукове дипломе и посебне дипломе за физичко васпитање. Члан је Кошаркашког клуба „Партизан“ и репрезентативац Београда и Србије.

Марко је своју основну школу представљао на три значајна кошаркашка такмичења заједно са изузетном генерацијом другова из свог одељења и осталих одељења. У шестом разреду били су најбољи на општинском такмичењу, а други на окружном. У осмом разреду поново су били најбољи на општинском такмичењу, а од свих београдских школа – трећи на градском такмичењу. У баскету 3 на 3 остварили су друго место на такмичењу свих београдских школа.

Био је и део екипе која је освојила треће место на такмичењу у одбојци и учесник штафете 4x100 метара која је освојила прво место на општинском такмичењу.

Марко је посвећен спорту и кошарци. Има велику жељу да се докаже у овој игри. Као колективни спорт, кошарка подразумева сарадњу у тиму, а појединац доприноси раду целе екипе. Могу да кажем да се Марко управо овако понашао и у свом одељењу.

Верујем да ће се даље усавршавати и развијати технику кошаркашке игре, а награда која му је дарована потврђује да је Марко започео свој спортски и животни пут на прави начин.

МАРКО ТИШМА 8/2		
Р.	Освојене награде	Број бодова
6.	Општинско такмичење:	
	Одбојка, 3. место (екипно)	1
	Кошарка, 1. место (екипно)	2
Градско такмичење:	Кошарка, Првенство Београда, 2. место	4
	Слатки кош, хуманитарни турнир, 2. место	0
7.	Школско такмичење у кошарци, 2. место	0
	Општинско такмичење:	
8.	Кошарка, 1. место (екипно)	2
	Атлетика – штафета 1. место (екипно)	2
Градско такмичење:	Кошарка, Првенство Београда, 3. место	3
	Баскет 3x3 – 2. место (екипно)	4
	Статус репрезентативца Београда у кошарци	3
	Статус државног репрезентативца	5
	УКУПНО БОДОВА:	26

Одељењски старешина
Биљана Вишњић,
проф. енглеског језика

Ове године била је тесна разлика у поенима међу кандидатима за спортисту генерације. У овој „трци“ учествовало је шесторо кандидата од којих је другопласирани имао само три бода мање од Марка Тишме. Изузетна генерација у сваком погледу!

Спортски таленти

Захваљујући дечацима старијих разреда, наша школа богатија је за две бронзе! Треће место у фудбалу припало је нашим ученицима у обе категорије – 5. и 6. и 7. и 8. разред. На ово такмичење, у Спортски центар ИМР-а, ученике је водила професор физичког васпитања Маја Милошевић.

Горњи ред: Ђорђе Брадић V₃, Вељко Латиновић V₂, Алекса Богдановић VI₃, Коста Тодоровић VI₁, Јован Граовац VI₃; доњи ред: Вукашин Јовановић VI₂, Вања Милићевић VI₃, Вук Јокић VI₂, Лазар Крачуновић VI₁ и професор физичког васпитања Маја Милошевић

Горњи ред: професор физичког васпитања Маја Милошевић, Лазар Крачуновић VI₁, Вукашин Јовановић VI₂, Вук Јокић VI₂, Ђорђе Брадић V₃, Вук Бућковић VI₁, Алекса Богдановић VI₃, Коста Тодоровић VI₁; доњи ред: Владимир Лаловић VII₂, Коста Грујић VIII₂, Вељко Латиновић V₂, Вања Милићевић VI₃, Јован Брадић VII₃, Вук Кујунџић VIII₃, Станко Мирило VIII₂ и Филип Гогић VIII₂

„Добитна комбинација“ у Баскету 3x3: Вук Вишњић VIII₂, Марко Тишма VIII₂, Лука Луковић VIII₂, Станко Мирило VIII₂, Филип Гогић VIII₂ и професор физичког васпитања Стефан Станојевић

У финалу такмичења у спорту Баскет 3x3 учествовали су ученици свих основних школа са територије града Београда. Ученици осмог разреда наше школе, предвођени професором физичког васпитања Стефаном Станојевићем, успели су да освоје сребрну медаљу победивши у полуфиналу резултатом 7:6, али изгубивши у самом финалу резултатом 8:5. Наравно, овакав крајњи скор никако није за потцењивање пошто је конкуренција била заиста оштра, а сваки наредни ниво такмичења – све више незавидан.

Маја Милошевић
и Стефан Станојевић,
професори физичког васпитања

Најтрофејнија школа на општини!

Сваке године Градска општина Раковица, у склопу традиционалне манифестације „Наградимо најбоље“ уручује награде ученицима основних и средњих школа Раковице који су током претходне школске године освајали признања на окружним, републичким и међународним такмичењима. Ове године је, на свечаности уприличеној у Хотелу „Балашевић“, награде за претходну школску годину добило укупно 107 ученика основних и средњих школа Раковице, а међу њима је било и **седморо ученика и осморо ментора наше школе награђених за 14 постигнућа**. Није запамћено да је икада било која школа, пропорционално величини и броју ђака, имала оволико награда. Наиме, услов за награђивање био је да су ученици освојили једно од прва три места на републичким и међународним такмичењима или да су били победници окружних такмичења.

Стога, ево имена наших најбољих ученика и њихових ментора који су у школској 2018/2019. години, својим посвећеним радом и максималним ангажовањем у одређеној области (неки и у више њих), завредили присуство на поменутој гала вечери:

1. Јелена Танасковић VIII₂

– 1. место, окружно такмичење из руског језика, ментор – Маргита Почековац

2. Милица Рајковић VIII₃

– 1. место, окружно такмичење из хемије, ментор – Снежана Николић

3. Димитрије Миловић VII₁

– 1. место на окружном и 2. место на републичком такмичењу из хемије, ментор – Снежана Николић

– 1. место на окружном и 3. место на републичком такмичењу из биологије, ментор – Савка Ракић

4. Александар Манојловић VII₂

– 2. место на републичком такмичењу из физике, ментор – Јелисавета Хрњаковић

5. Немања Павловић VII₂

– 1. место на окружном такмичењу из географије, ментор – Биљана Смарс

– 2. место на републичком такмичењу из историје, ментор – Добрила Кузмановић

6. Бошко Кукањац VII₄

– 1. место на окружном и 3. место на републичком такмичењу из српског језика и језичке културе, ментор – Тамара Трифуновић Живковић

7. Ана Комлен V₁

– 1. место на окружном такмичењу из српског језика и језичке културе, ментор – Тамара Трифуновић Живковић

– 1. место на окружном такмичењу и 2. награда на републичком такмичењу из техничког и информатичког образовања (ракетно моделарство), ментор – Душан Зарић.

Све честитке нашим ученицима и њиховим менторима!

*Извори: фотографије – Фејсбук страница ГО Раковица
Текст – званична Фејсбук страница школе*

Маргита Почековац (руски језик), Јелисавета Хрњаковић (физика), Александар Манојловић VII₂, Немања Павловић VII₂, Добрила Кузмановић (историја), Милица Рајковић VIII₃, Бошко Кукањац VII₄, директор школе Биљана Благојевић, председник ГО Раковица Владан Коцић, Јелена Танасковић VIII₂, Душан Зарић (техничко и информатичко образовање), Маја Јованић VII₁, Милана Тасовац VII₃, Ана Комлен V₁, Снежана Николић (хемија), Тамара Трифуновић Живковић (српски језик), Биљана Смарс (географија), Савка Ракић (биологија)

Наши најбољи вокали

Већ дуги низ година наша школа учествује у такмичењима која организују „Пријатељи деце“. Једно од најатрактивнијих које привлачи ове младе људе јесте такмичење соло певача и малих вокалних састава које је и ове године одржано у Центру за културу и образовање Раковица, а са кога су наши ученици поново понели прегршт награда. Ево и њихових имена...

I категорија (1. и 2. разред)

Жанр – савремена дечја забавна песма:

Алекса Ђорђевић II₂ – „Висибаба“ – ДРУГО место (наставник Драгана Тасић Стојановић)

Жанр – изворна народна песма:

Љиљана Ана Миловановић II₃ – „Уснула је дубок санак“ – ДРУГО место (наставник Виолета Учур)

*Алекса Ђорђевић II₂
и
Љиљана Ана Миловановић II₃*

II категорија (3. и 4. разред)

Жанр – стари мајстори:

Ирина Милићевић IV₁ – „Где је онај цветак жути“ – ДРУГО место (наставник Наташа Јаредић)

Жанр – савремена дечја забавна песма:

Лара Грандић IV₂ – „Све смо звезде, ти и ја“ – ПРВО место (наставник Маја Динић)

Жанр – изворна народна песма:

Катарина Пантовић IV₁ – „Густа ми магла“ – ДРУГО место (наставник Наташа Јаредић)

Жанр – страна народна песма:

Софија Радовановић IV₁ – „Македонско девојче“ – ДРУГО место (наставник Наташа Јаредић)

Жанр – староградска песма:

Ана Мандић IV₁ – „Кроз поноћ нему“ – ДРУГО место (наставник Наташа Јаредић)

III категорија (5. и 6. разред)

Жанр – стари мајстори:

Катарина Милошевић VI₃ – „Где је онај цветак жути“ – ДРУГО место

Терцет:

Маша Трошић, Маша Јовановић и Киша Митровић V₁ – „Ба-на-ха“ – ПРВО место

Жанр – савремена дечја забавна песма:

Марија Зеленбаба V₁ – „Машта“ – ДРУГО место

Жанр – староградска песма:

Анђела Сташевић VI₂ – „Небо је тако ведро“ – ТРЕЋЕ место

IV категорија (7. и 8. разред)

Жанр – изворна народна песма:

Катарина Милошевић VI₃, Марија Зеленбаба V₁, терцет Киша Митровић, Маша Јовановић и Маша Трошић V₁, Наталија Петровић VIII₂, Исидора Магазин VIII₂, Мина Тројановић VIII₁, Николина Сташевић VIII₃, наставница Данијела Живанчевић и Анђела Сташевић VI₂

Наталија Петровић VIII₂ – „Дунавка“ – ТРЕЋЕ место

Жанр – староградска песма:

Исидора Магазин VIII₂ – „Небо је тако ведро“ – ДРУГО место

Жанр – страна народна песма:

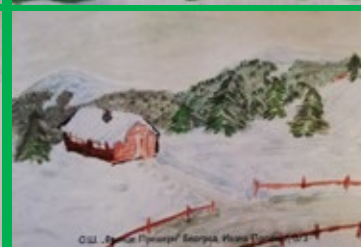
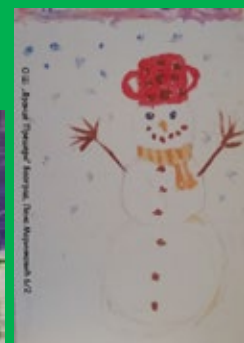
Николина Сташевић VIII₃ – „Јовано, Јованке“ – ПРВО место

Жанр – популарна песма свих епоха:

Мина Тројановић VIII₁ – „Зрно песка“ – ДРУГО место

*Наставник музичке културе
Данијела Живанчевић*

Рука - руци

Током чита-
вог септембра, па
све до 6. октобра
2019. године, у на-
шој школи спро-
водила се хума-
нитарна акција на

позив Удружења свесловенске писмености и заштите ћириличног писма „Друг – другарици, другарица – другу (једна свеска за срећан почетак)“. Циљ акције био је прикупљање школског прибора за помоћ деци Косова и Метохије и наишла је на велики одзив наших ученика и њихових родитеља. Као знак захвалности нашој школи, Удружење је штампало честитке под слоганом „Пишем честитку ћирилицом, не шаљем СМС“ и са новогодишњим мотивима само неких од многих ученика који су се одазвали овом надасве несебичном чину.

Лука Димитријевић VII₃, професор физичког васпитања Маја Милошевић, Огњен Спаић VII₃, Владимир Цаковић VII₃, Јован Брадић VII₃, Лука Зубић VII₃, Алекса Илић VII₃, Никола Николић VII₃, Петар Николић VII₃

И победници и хуманитарци

У Средњој занатској школи „Петар Лековић“, 23. децембра 2019. године, одржан је хуманитарни турнир у фудбалу. Циљ ове акције био је сакупити што више слаткиша за децу ометену у развоју. Наша школа скупила је највише слаткиша – чак пет кутија! У турниру су седмаци наше школе освојили прво место на општини Раковица, а ишли су у пратњи професора физичког васпитања Маје Милошевић.

Дрво генерације

Најмлађи ученици наше школе су 9. марта 2020. године у дворишту засадили дрво генерације. Стабло платана обезбедило је Јавно комунално предузеће „Зеленило Београд“, а догађају је испред Градске општине Раковица присуствовала и члан општинског Већа Снежана Пређејевић.

О овом стаблу, које су прваци засадили заједно са директором школе Биљаном Благојевић и својим учитељима Гораном Мутавцићем, Горданом Бранковић и Катом Чучковић, бринуће не само прваци током свог школовања, већ и сви остали ученици наше школе. „Дрво генерације“ пројекат је Града Београда који обухвата сваку наредну генерацију ђака првака који треба да посади стабло и да га одржавају током целокупног школовања и спроведен је у свим раковичким основним школама.

Након садње, присутни су, у читаоници школске библиотеке, могли уживати у пригодној приредби коју су ученици првог разреда припремили са својим учитељима.

Чеп за хендикеп

Већ дуго низ година наша школа је главни пункт за спровођење још једне акције – „Чеп за хендикеп“. Традиционално, наши ученици и њихови родитељи редовно јој се одазивају. Циљ ове акције јесте обезбеђивање помоћи у виду ортопедских и других помагала особама са инвалидитетом.

Сарадња са родитељима

Заједнички циљ наставника и родитеља јесте да изграде успешног човека. Како би се тај циљ остварио, неопходна је стална веза између школе и родитеља. Један од начина сарадње јесте и тај да родитељи узму учешће у спровођењу различитих активности у оквиру наставног процеса. Ова прича говори о томе...

Дана 26. 12. 2019. године, ђачка мајка Ивана Булатовић, наставница практичне наставе у „Школи за негу лепоте“, са својих шест ученика посетила је одељење П₃. На почетку часа ученици другог разреда представили су се извођењем драмског текста „Ух, немам фризуру“ и у помоћ позвали госте. Затим је наставница Ивана одржала предавање о фризерском занату. Упознала је све присутне на који начин ученици њене школе обављају практичан рад. Ученици другог разреда имали су прилику да на моделима лутака вежбају фризерске технике. Будући фризери сваком ученику су направили свечану фризуру. На крају часа сваки ученик је добио пакетић са слаткишима који су припремили старији другари у договору са својом наставницом.

Ученици су уживали у свим реализованим активностима на том часу. Можда ће код некога баш овај час покренути жељу да једнога дана постане фризер. Хвала мами Ивани на дивној сарадњи!

Учитељица Виолета Учур

Пано у холу школе

Поруке у вези са исхраном

Предавање и презентација

Гдин Бранимир Бабић

Куварска капа

Ученици на делу

Општепозната чињеница је да, поред тога што нас брине изглед, знатно више морамо водити рачуна чиме се хранимо. Како је октобар – месец правилне исхране, а 16. октобар – Светски дан хране, то се и ученици наше школе сваке године придружују овој акцији у којој већ деценију уназад предњачи наша колегиница Маријана Михајловић.

Ове (школске) године је Организација за храну и пољопривреду Уједињених нација дала предлог да горепоменути датум буде у знаку слогана **Променимо будућност миграција – унапредимо безбедност хране и пољопривредни развој**, што се показало као до-бра прилика да се укаже на значај постизања **циља одрживог развоја** – без гладних до 2030. године.

Различитим активностима се у свету обележава овај богати јесењи месец. Ту су маратони, изложбе, представе, такмичења, а ученици другог разреда наше школе, предвођени учитељицом Маријаном и једним ученичким родитељем, обележили су 16. октобар на заиста посебан начин. Тог дана сте могли срести наше ђаке свуда по ходницима школе са занимљивим рукотворинама – штапићима са порукама које се односе на здраву исхрану. То је и био повод да 30. октобра угостимо некога ко је, углавном, навикао да гости друге...

Један ученички родитељ – господин Бранимир Бабић, тата Лоле из П₁, главни је кувар у Хотелу „Хилтон“. Гостујући у читаоници наше школске библиотеке, гдин Бабић је својим садржајним предавањем о начинима, значају и важности правилне исхране изнео различите занимљивости о многим биљкама и тако покушао да код деце развије одговорност и свест о правилном ставу према храни као важном чиниоцу за њихов раст и развој. Истакао је да, само **поштујући основне принципе правилне исхране** који подразумевају **разноврсност, равномерност и умереност**, можемо обезбедити и телу потребну количину енергије и хранљивих материја за несметано функционисање.

Пригодна презентација и одличан квиз, које је припремила учитељица Маријана, пратили су предавање, а ученици су на крају, вођени инструкцијама Лолиног тате, припремили нешто у чему смо сви ми који смо имали среће да будемо присутни – уживали. Засладили смо се муслијем од воћа, поврћа и житарица. Својеврсно подсећање на још један пример дивно организоване сарадње ученичког родитеља и осталих учесника у школском животу понели су са собом кући победници квиза – добили су на поклон куварске капе које им је обезбедио Лолин тата. Овом приликом му се још једном захваљујемо на свему.

Разредно веће другог разреда

Надарене полиглоте

My Letter to a First-Grader

Dear first-grader,

Nice to meet you! My name is Dimitrije and I am an eight-grader. This September, you will be entering a new period of your life – primary school. You are probably wondering what it is like, so I am here to tell you all about it.

During my time in primary school, I learned a lot of things and I made some great memories. My classmates were mischievous, so my classes were never mundane. An example of an interesting event from the fifth grade was when my class got locked in the English classroom due to a crooked nail. I also participated in many extracurricular activities, of which my favourite were Mystery Skype sessions. I learned so much about different countries and cultures, and I met a ton of nice people.

I recommend doing as many extracurricular activities as possible. Staying in school after classes may seem tedious, and frankly speaking, it sometimes is, but believe me, extracurricular activities are some of the best parts of school life, and sometimes they come with perks. I also recommend participating in competitions if you are especially good at a subject. Competitions are fun and sometimes you might get a prize.

My final advice is not to take anything too seriously. This does not mean you should be impertinent and naughty, but you also should not stress too much over stuff like homework and grades. At the end of the day, school is something you should (mostly) enjoy, so do not lose your head over it!

Greetings,
Dimitrije Milovic

Елена Јовановић V₂

Прощайте мои пятнадцать лет

Человек идёт по жизни, неся свое настоящее и прошлое, то кем он является теперь и то кем он был раньше. На самом деле он несёт в себе два существа: одно настоящее, взрослое и одно прошлое, ребёнка, девочку или мальчика. То, что когда-то было станет сильнее нынешней растерянности взрослой женщины, и она хотела бы вернуться в детство и вновь пережить все радости, шалости и беззаботность.

В лет пятнадцать, я теперь нахожусь на одном из перекрёстков жизни. Есть много вариантов, но есть и страх, что выбрать, в какую школу записаться и не ошибиться. Впервые я должна принять важное решение. Теперь я понимаю взрослых, их сомнения и бессонные ночи. С другой стороны я облегчаю себе задачу, думая, что отправляюсь в новое приключение, где меня ждёт ещё много неизвестных вещей. Тогда мне радостно и я просто в восторге. Я чувствую себя как космонавт открывающий новую планету. Я помню своё детство и как сладко было мне открывать маленькие обыкновенные вещи. Впервые на песке, на качелях, на роликах, на велосипеде это было похоже на открытие для меня какой-нибудь великой тайны. Чтобы быть счастливой было достаточно, намазать руки тутовой ягодой и вишней, которые росли возле моего дома. Друзья из детского сада, игры во дворе с ними, небольшие ссоры и смех были для меня всё. Помню первый день в школе и как я была счастливой. Я чувствовала себя важной и гордой, потому что до этого момента это было недостижимой целью для меня. Знакомство с новой компанией и новой жизнью незабываемые моменты для меня. Это было для меня как начало новой жизни, которое началось тогда. Мы перешли из беззаботной жизни к новым правам и правилам, к чему-то более серьёзному. Я встретила новых детей в новой среде и в новом месте, и они стали для меня вторым домом. С их помощью я научилась любить, уважать, ценить, помогать и делиться чем-то. Я научилась говорить то, что я думаю, и понимать друга, когда он мне что-то говорит. Тоже, я научилась хранить тайны, быть утешением для кого-то, быть хорошей подругой. Каждый Новый год стал уникальным подвигом в моей жизни, и в жизни моих друзей. Я никогда не хочу потерять своих друзей. Каждый день в течение этих восемь лет мы укрепляли наше доверие и взаимные чувства. Теперь, когда я оборачиваюсь, мне кажется, что это было вчера. Всё прошло в одно мгновение. Приближается день, когда эта эпоха заканчивается, и каждый уйдёт своим путём. Мы вступаем в новую эпоху возраста, но у нас остались незабываемые воспоминания. Через несколько месяцев мы все встретимся с новыми друзьями. Каждый из нас найдёт какой-то новый дом и семью. Может быть у нас будет больше обязанностей, и все будет неопределённым, но то, что мы узнали за этих восемь лет, даст нам смелости и силы для нового прыжка в неизвестное.

Я не знаю, что ждёт меня в будущем и куда оно меня приведёт, но настоящее и прошлое сформировали меня так, что я верю в лучшее будущее. Без надежды они были бы только листом на ветру. Поэтому я надеюсь на новый прекрасный опыт и верю в приключения и испытания, которые нас ожидают. Кто-то сказал: „Жизнь похожа на коробку конфет. Вы никогда не знаете, какую из них вы получите.“

Сара Шчекич VII₄

Даница Бронзих V₂

Најуспешнији домаћи задаци

Свет гледан очима једне 14-годишњакиње

Свет. Ја, људи око мене, природа, околина, земља којом ходам, ваздух који дишем, небо, сунце, звезде и месец који гледам... Кад ставим своје „ружичасте наочаре” и гледам га – идеалан је, а какав је, у ствари: ко га ствара, ко га чини, ко га мења?

Свако је јутро кад се пробудим – дар. Треба живети живот за који нисмо добили „упутство за употребу”. Живим га онако како најбоље умем и како сам убедила себе да је најбоље. Пуштам у њега само особе које знам да неће мене и друге повредити, особе које су схватиле, као и ја, на тежи начин, да сви и све око нас има своја два лица, две стране.

У годинама смо кад нисмо мала, недоказана деца, а ни велики, разумни људи. То су године кад смо заиста јако сурови. Гледамо своје другаре и другарице и доносимо свој суд о њима на основу фирмиране гардеробе, маркираних патика, скупих телефона, опегланих фризура, маникираних ноктију... Шта је, у ствари, та „раскош” и колика је цена свега тога? Сви су они исто што и ја – само особа, само јединка. Вероватно су, зарад те маске, сами, усамљени јер, напослетку, живимо у једном „турбо свету” у коме су наши родитељи у вечитој борби и трци са временом. Труде се да нам обезбеде само најбоље и најквалитетније проводећи са нама тек по неколико сати дневно, некад и не помишљајући да би нам њихово присуство, разговор, савет... значили и вредели више од свег тог материјалног. Да ли, уопште, знамо ко су наши другари и шта се крије иза њихових маски? Одавно сам престала да гледам на свет и своје другаре на тај начин, кроз „ружичасте наочаре”.

Реалност је сурова. У људима је све више зла и незадовољства. Завиди се другима не ценећи се оно што се има и што нам је пружено. Човек који се разболео и

провео један период у постели немоћан – сигурно ће више ценити живот и здравље. Они који су живели у сиромаштву и бедности – више цене оно што стекну од оних који су рођени у изобиљу. Сваки догађај (чак и оне најгоре невоље) носи у себи скривене могућности и вредне лекције које не бисмо научили ни на један други начин.

Ја знам. Ја верујем... да се сваки човек крије у љуштури, оклопу; да у сваком човеку „чучи” једна добра, племенита, љубазна, лепа, мила особа. Треба је само пустити, тачније – ослободити. Треба је ослободити страха да ће бити рањивија, слабија ако покаже ко је у ствари. Људи чине зло другима управо из страха да буду, то јест да покажу своје право „ја”.

У школи и код куће уче ме шта су праве животне вредности и којим путем треба да идем у своју светлу будућност. Говоре да је школа важна и да би образовање требало да буде моја „одскачна даска” ка светлијој и бољој будућности, ка бољем и праведнијем свету јер овај који нас окружује – сушта му је супротност.

Исидора Комарица VII2

Најуспешнији домаћи задаци

У овом свету – образован, поштен и праведан човек својим радом не може ни да прехране своју породицу. Да ли је то успешан човек? Према мерилима овог света – није.

Полуголе певачице, заборављени певачи и необразовани политичари господаре нашим телевизијским екранима. То је слика свега што ме окружује и из чега желим да побегнем попут многих других. Желим један други свет. Свет који је скројен од среће, наде и здравља, у коме ће мера успеха бити величина ума, поштење и чистота душе, а не слава и велико материјално богатство. Иако се чиним помало огорченом и разочараном, трудим се да мислим позитивно јер кажу да ти је живот онакав какве су ти мисли.

Ако желим савршен свет за себе, морам да се борим свом снагом, морам да верујем у себе и не смем да губим наду ниједног тренутка. Желим да живим на месту где ће се ценити праве вредности, тамо где уместо бола, мржње и зла владају доброта, правичност, љубав и поштење. Ако такво место уопште постоји, трудићу се да стигнем до њега.

Теодора Тодоровић VII1

Тијана Зеленбаба VII1

Породична прича која је променила мој живот

Као и многим људима пре и после мене, рођење сестре ми је, у великој мери, променило живот.

Пре рођења моје сестре, сви укућани су ми посвећивали пуну пажњу, толико да сам се навикао да им будем главна занимација. Сви су се играли са мном, водили ме у шетњу, учили ме бојама и одговарали на моја непрекидна питања. Чак су толерисали и моје несташлуке, који су се углавном сводили на убацивање свакојакних предмета у кафу родитеља и тетке.

Једнога дана, моја мајка је дошла кући са некаквом бебом. Пошто је беба била јако мирна и тиха, мислио сам да је то, у ствари, лутка док није почела да плаче. Када сам једном затражио од мајке да ми купи сок, рекла је да нема времена и да мора да успава бебу. Било ми је чудно да се она поново игра са луткама, па сам ушао у собу. Беба се расплакала и онда ми је било јасно да је та беба – људска беба.

Губио сам пажњу из дана у дан. После неколико дана, кад ми је додијало да будем по страни, упитао сам родитеље када ће беба да оде својој кући. То је изазвало смех код свих присутних иако сам ја био веома озбиљан. Поновио сам питање мислећи да ме родитељи нису чули. Онда сам добио одговор како је ово бебина кућа и како је она моја сестра. То ме је толико изненадило да сам до краја дана ћутао пуцајући од љубоморе док сам гледао у бебу о којој се сви брину.

Иако ми на почетку није било мило што имам сестру, како је она расла, а и ја упоредо са њом, све ми је било драже што она постоји.

Много волим своју сестру, а сигуран сам да и она воли мене подједнако као и ја њу.

Слободан Јањић VI1

Трагом поетике

Паук

Мала девојчица Мица
има чудног љубимца,
слатког паука Бошка
у белини собног ћошка.

Није дала својој мами
да избаци Бошка у тами.
Добар је и тих у дому свом,
не прави буку, не прави лом.

Вредно своју мрежу спрема
и за породицу се припрема.
Једва чека Мица и тај дан
да Бошко више не буде сам.

Теодора Брекић IV₃

(* рад награђен првим местом
на Првом дејем конкурсу
„Најлепша песма о пауку и науковој мрежи“
Покрајинског завода за заштиту животне
средине, Нови Сад, школске 2019/2020. год.)

Паук

Паук прави мрежице
од лепљиве свилице.

Има танке ножице
мрке, црне бојице.

Једе мале бубице
мање од његове ручице.

Ал' зато га се боје
јер сви знају ко је.

Лара Грандић IV₂

(* рад награђен првим местом
на школском такмичењу
„Бачка песничка сусретања“,
школске 2019/2020. год.)

Паук свилопреља

У ћошку успомена паук свилопреља
прашину минулих дана преде у таписерију.
Над остатком предачке мреже распиње
прозирне покриваче за кревете своје деце.

Мајчин свилени конач и венац од мува
биће колевка за осам гладних очију.

Своје последње сузе паук везе у
сеновити балдахин вечне постеље.

Суза радосница, осмех и мрежа
која живот даје и живот узима
биће последњи поздрав и поклон;
Мали паук преузима животну штафету.

Кад паук одахне на прашњавој мрежи,
хоће ли оне стотине лептира
из његовог стомака излетети?

Бошко Кукањац VIII₄

Теодора Живадиновић VIII₂

Трагом поетике

Наш патријарх Павле

Пре но што име певаху и птице
нашег вољеног богомолитеља,
једном беше дете усред равнице
свесрпски отац, без родитеља.

И док у давно минуло време
читава породица бринуше бригу,
место да вуче сеоско бреме,
мали је Гојко учио књигу.

Уз ратну пошаст, од крви црвену
земљу походи река тлачитеља.
Он болест доби и телом свену,
ал' помоћ доби од Спаситеља.

Реч је Божју говорио свугде,
од болести више није боловао,
већ знаком крста учио људе
и у Грачаници столовао.

Била је једна зимска стихија,
кô свећа је трептео сваки наш манастир
када си, наследнице Јоаникија,
постао вољени свих Срба пастир.

Кроз најтежа времена Цркву си водио,
твоје је име част и слобода.
С штапом си пешке каменом ходио,
мили свештениче свога народа.

Када му поменеш име твоје,
заигра срце сваког човека.
Твоји барјаци на небу стоје
ти си био патријарх века.

Иако си тихо отишао,
твоје мудрости извор још тече,
и звона звон се није стишао,
још увек звече, будући свече.

Бошко Кукањац VIII₄

(* рад награђен првим местом на Конкурсу
„Деца Раковице о патријарху Павлу“,
школске 2019/2020. год.)

Теодора Туларчевић V₁

Игра без граница

Сва деца желе да у животу постигну
циљ, али поред обавеза – имају потребу да
се играју и да проживе своје детињство.

Период детињства описује дејчу
игру, небрижност, радост када нам неко
од другара закуца на врата, срећу када
упознамо неко ново друштво, а притом не
размишљамо шта одрасли планирају. У
даљини се чује жагор деце која играју
жмурке, а у неком делу парка дечаци
небрижно играју фудбал. Док шетам
улицом, видим како деца са својим
родитељима возе ролере и бицикле. Кроз
прозор посматрам разиграну децу која
мазе псе и трче. Све игре које су наши
родитељи играли – заборављене су, а с
појавом нових технологија појављују се
нове игре. Деца се данас све мање играју,
а већину свог времена користе за телефоне и
компјутере, што их чини агресивним.
Отуда и појава да смо се одабили једни од
других. Тако мало треба да будемо срећни
и радосни. Једна лопта и игра може да
почне!

Мој савет свој деци света је да
уживају у свом детињству, да проживе
сваки тренутак са другарима и да
смишљају нове и занимљиве игре којима
ће се радовати.

Јана Дејановић VI₁

(* рад награђен трећим местом
на Конкурсу „Божидар Тимотијевић“,
школске 2018/2019. год.)

Разгледница Београда

Већина се жали како је ужурбан, како увек каскамо за њим, да никако не можемо да будемо у његовом рангу, али то није истина.

Застанемо на секунд, осврнимо се, оставимо своје проблеме, обавезе и фрке у глави на само један моменат и погледајмо мало боље. Причамо о њему као чудовишту испод кревета које нас вреба чекајући прави моменат да нас обори, порази и извуче из нас све најбоље што имамо, али напоменућу још једном – то је само у нашој глави, зацртано тако да размишљамо само у том правцу, да не видимо праву истину о њему. Он није попут Квазимода – тврда спољашњост, а меко, топло срце; он је комплетан, само треба мало дубље да завириш у чари које ти пружа. Не могу више да скривам њега, његову лепоту и јединственост, то се, просто, мора поделити са читавим светом – то је Београд, мој град, моја прва и највећа љубав.

Људи ме питају где бих волела да одем, да се спасем овог, како га називају, ужаса, али није тако, није све тако црно; штавише, обојено је свим могућим бојама – нова боја за сваки нови направљен корак. Корачајући Калемегданом, видела сам срећу, радост и успех који лебде у ваздуху. Тек она Кнез Михаилова, обасјана осмесима и жамором веселих људи који уживају у том, како неки кажу, ужурбаном делићу универзума. Могла бих овако данима, али желела сам само да пробудим ту искру знатижеље у вама, да сада осетите само један делић његове душе.

Ово је био само увод у моју причу, моју књигу о магичном месту у коме је све почело, од кога се никада нећу одвојити. Надам се да ћете ви сада, вођени овим, овековечити ваше место, ваш цео свет.

Теодора Глишић VIII₃

Данило Мандић VII₂

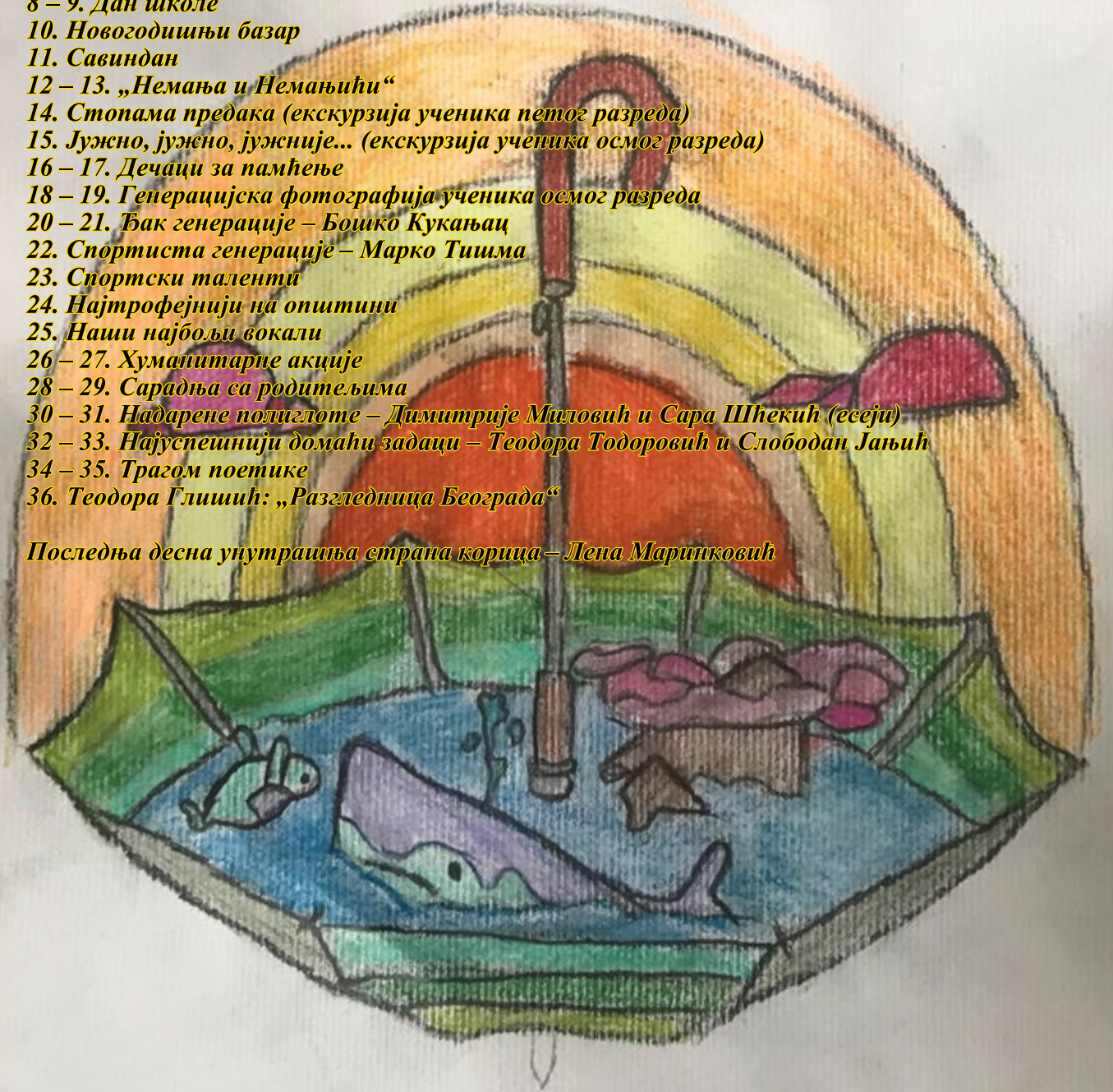
Садржај

Насловна страна (корице часописа) – Машиа Трошић

Прва лева унутрашња страна корица – Невена Кодић

1. Уместо „Речи уредника“ – Виолета Учур: „Корона“
2. У доба карантина услед короне – Владан Марјановић: „Ванредно стање“
3. Из угла појединца у име свих нас – Милица Аћимовић: „Чезња за даљинама“
- 4 – 5. Момир Марјановић и Анђела Сташевић: „Љубав чини људе бесмртнима“
6. Павле Павловић: „Писмо школи“
7. Срђан Протић: „Грађански васпитани чувари природе...“
- 8 – 9. Дан школе
10. Новогодишњи базар
11. Савиндан
- 12 – 13. „Немања и Немањићи“
14. Стопама предака (екскурзија ученика петог разреда)
15. Јужно, јужно, јужније... (екскурзија ученика осмог разреда)
- 16 – 17. Дечаџи за памћење
- 18 – 19. Генерацијска фотографија ученика осмог разреда
- 20 – 21. Бак генерације – Бошко Кукањац
22. Спортиста генерације – Марко Тишма
23. Спортски таленти
24. Најтрофејнији на општини
25. Наши најбољи вокали
- 26 – 27. Хуманитарне акције
- 28 – 29. Сарадња са родитељима
- 30 – 31. Надарене полиглоте – Димитрије Миловић и Сара Шћекић (есеји)
- 32 – 33. Најуспешнији домаћи задаци – Теодора Тодоровић и Слободан Јањић
- 34 – 35. Трагом поезике
36. Теодора Глишић: „Разгледница Београда“

Последња десна унутрашња страна корица – Лена Маринковић

Лена Маринковић VI₂

Маиа Тронуи V₁